

Personalprælatur

Set ud fra et juridisk synspunkt er Opus Dei et personalprælatur i den katolske kirke. Prælaturerne, der er hierarkisk strukturerede, har til opgave at udføre særlige pastorale opgaver.

16.10.2007

Den juridiske figur i den kanoniske ret, som kaldes personalprælatur, tog form under Det andet Vatikankoncil. Konkildekretet Presbyterorum ordinis (7-XII-1965) nr. 10 fastslog at der til "at udføre visse specifikke

pastorale opgaver for forskellige sociale grupper i visse områder eller lande, eller endog i hele verden” i fremtiden skulle kunne grundlægges blandt andre institutioner de såkaldte “særlige bispedømmer eller personalprælaterer.”

PERSONALPRÆLATURER

Konciliet satte sig for at skabe en ny juridisk figur, som ved sin fleksibilitet kunne medvirke til en effektiv udbredelse af det kristne budskab og den kristne levemåde; derved gav Kirkens organisation et svar på det missionskrav som ligger forankret i menneskets historie.

Størstedelen af de kirkelige jurisdiktionsområder som findes idag er knyttet til territorier, fordi de organiseres på basis af de troendes tilknytning til det specifikke område, hvor de bor. Det typiske tilfælde er bispedømmerne.

I andre tilfælde er det ikke de troende's bopæl, som afgør hvilket jurisdiktionsområde de tilhører, men derimod andre kriterier, såsom profession, ritus, emigrantstatus, en aftale med jurisdiktionsområdet osv. Dette er for eksempel tilfældet med militærordinariat eller personalprælatur.

Personalprælaturerne, der som før nævnt blev støttet af Det andet Vatikankoncil, ledes af en hyrde, (en prælat, som kan være en biskop, og som udnævnes af Paven, og som styrer prælaturet med myndighedsmagt også kaldet jurisdiktionsmagt); sammen med prælaten er der også et præsteskab sammensat af verdenspræster, og lægfolk, både mænd og kvinder.

Personalprælaturerne er således institutioner, som tilhører Kirkens hierarkiske struktur, det vil sige at de er en af de måder, som Kirken

organiserer sig på, for at udføre det, som Kristus pålagde den. Dog med den særegenhed, at dens troende også forbliver medlemmer af de lokale kirker eller bispedømmer, hvor de bor.

Hvis man blandt andre ser på de ovenfor nævnte træk, bliver man klar over at, personalprælaturet adskiller sig fra religiøse ordener og de forskellige former for viet liv; også fra de bevægelser og foreninger, som stiftes af troende. Den kanoniske ret tilgodeser, at hvert personalprælatur reguleres af Kirkens almindelige ret samt af sine egne statutter.

PRÆLATURET OPUS DEI

Inden Opus Dei blev et personalprælatur, var det allerede en organisk enhed bestående af lægfolk og præster som samarbejdede i en pastoral og organisk opgave med international karakter. Denne konkrete opgave bestod allerede

dengang i at udbrede idealet af hellighed midt i verden, i det professionelle arbejde og i hver persons almindelige forhold.

Paul VI og de efterfølgende paver besluttede, at man skulle studere muligheden af at give Opus Dei en juridisk konfiguration i overensstemmelse med dets natur, en konfiguration, som i lyset af koncilteksterne skulle udformes som en personalprælatur.

I 1969 begyndte det arbejdet, som var nødvendigt for at udarbejde denne tilpasning, med både pavestolens og Opus Dei's medvirken. Arbejdet afsluttedes i 1981. Derpå sendte pavestolen en information om proceduren til de mere end to tusind biskopper verden over hvor Opus Dei fandtes, for at de skulle komme med deres kommentarer.

Efter at dette skridt var taget, blev Opus Dei så oprettet af Johannes

Paulus II som personalprælatur med international karakter gennem den apostoliske konstitution Ut sit d.28. november 1982, med ikrafttrædelse d. 19. marts 1983. Med dette dokument offentliggjorde paven de statutter, som udgør den særlige pavelige lov for prælaturet Opus Dei. Disse statutter var de samme, som grundlæggeren havde forberedt år tidligere, blot med de ændringer, som var nødvendige for at tilpasse dem til den nye lov.

FORHOLDET TIL BISPEDØMMET

Prælaturet Opus Dei er en jurisdiktionsstruktur, som tilhører Kirkens pastorale og hierarkiske organisation. Ligesom bispedømmerne, de territoriale prælaturer, vikariatene, de militære ordinariater osv. har den en egen autonomi og ordinær jurisdiktion til at realisere sin mission i Kirkens tjeneste.

Af denne grund er det direkte afhængigt af paven gennem bispekongregationen. Prælatens myndighed udstrækker sig kun til og begrænses af det, som helt specifikt angår prælaturet:

a) Prælaturets lægfolk adlyder prælaten i alt, hvad angår udførelsen af de asketiske, uddannelsesmæssige og apostoliske forpligtelser, som påtages gennem den formelle deklARATION, med hvilken man optages i prælaturet.

Disse forpligtelser falder ikke ind under den lokale biskops myndighed på grund af sin natur. På samme tid fortsætter Opus Dei's lægfolk med at tilhøre det bispedømme, hvor de bor, og fortsætter derfor også med at adlyde den lokale biskoppen på samme måde og i de samme spørgsmål som alle de andre døbte, der er deres lige.

b) I overensstemmelse med den almindelige kirkelov og med Opus Dei's partikulærret tilhører de diakoner og præster, som henregnes til prælaturet, sækularpræsteskabet, og de er helt under prælatens myndighed.

De bør fremme et broderligt forhold til medlemmerne af bispedømmets præsteskab og bør være omhyggelige med at overholde de almindelige forskrifter for præster. De har også stemmeret og er valgbare, når bispedømmets præsteråd konstitueres.

Ligeså kan de lokale biskopper, efter samtykke med prælaten eller hans vikar betro prælaturets præster kirkeembeder eller kirkeopgaver (som sognepræst, dommer osv) for hvilke de kun skal stå til regnskab hos den lokale biskop, og som de udfører efter hans retningslinier.

Opus Dei's statutter (afsnit IV, kap. V) fastsætter de kriterier, som styrer relationerne, og som er præget af et harmonisk samkvem mellem prælaturet og det bispedømme, i hvis område prælaturet udfører sin specielle mission. Nogle kendetegn ved disse relationer er:

a) Man begynder ikke Opus Dei's arbejde og opretter heller ikke et af prælaturets centre uden først at have fået den lokale biskops samtykke.

b) For at oprette prælaturets kirker, eller når en allerede eksisterende kirke eller et sogn betros prælaturet, sættes en aftale istand mellem den lokale biskop og prælaten, eller regionalvikaren; i disse kirker observerer man bispedømmets generelle retningslinier for kirker ledet af verdenspræster.

c) De regionale myndigheder i prælaturet holder regelmæssigt informativ kontakt med den lokale

biskop i de bispedømmer, hvor prælaturet har sit pastorale og apostoliske arbejde; og også med de biskopper, som indgår i bispekonferencens bestyrelse og med dets respektive organer.

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://dev.opusdei.org/da-dk/article/
personalprlatur/](https://dev.opusdei.org/da-dk/article/personalprlatur/) (04.08.2025)